

PAZAR

TKP'nin Sesi:

20.Ağustos 1978

Bu yayınıımızda şunları dinliyeceksiniz:

1. Yorum: TÖB-DER Kongresi ve örgüt yıkıcılığına karşı savaş
(19.8.78 Hasan)
2. Devrimci teori devrimci eylem programımızı: "Dünya Komünist Hareketi" adlı yapıttan , "Demokratik Devrimin Sosyalist Devrime dönüştürülmesi bölümünden "dönüşümün ön koşulları" ve "Proletaryanın hegemonyası" alt başlıklı bölümleri ~~din~~
3. Kürtçe ve Türkçe programımızı (tekrar)

Devrimci-Teori - Devrimci eylem

18.Ağustos.1978 -----

SSCB

Marksizm-Leninizm Enstitüsünce hazırlanan *ve*

ülkemizde
SD. Bu yayınıımızda, Konuk Yayınlarınca yayınlanan/Dünya Ko-
münist Hareketi adlı yapıtın Demokratik Devrimin Sosyalist devri-
me dönüştürülmesi üzerine başlıklı bölümden "dönüşümün ön koşulları"
ve "Proletaryanın hegemonyası" alt başlıklı bölümleri dinleyeceksi-
niz.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VE YAYIN KURUMU

Dönüşümün ön koşulları

"Rusya'da demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesinin nesnel önkoşullarını tahlil ederken Lenin, emperyalizm çağında ülkede iki toplumsal mücadeleye tekabül eden iki grup çelişkinin oluştuğunu göstermiştir. Ülkede, bir yandan, toplumun siyasal yapısında olduğu kadar ekonomik yapısında da kendini hissettiren, gelişmekte olan üretici güçler ile feodalite ve kölelik kalıntıları arasında keskin bir toplumsal çatışma vardı. Bu ülkede kapitalizmin gelişmesini frenliyordu ve aynı zamanda, büyük toprak mülkiyetine ve Carlığa karşı halkın mücadelesinin nesnel temelini yaratıyordu.

Öte yandan, emperyalizm çağında muazzam bir atılım gösteren üretici güçler sadece feodal ve köleci ilişkileri değil, aynı zamanda kapitalist üretim ilişkilerini de aşmıştı. Üretimin toplumsal karakteri

ile sahip çıkmanın özeñ mülkiyete dayalı kapitalist biçimi arasındaki çelişki son derece keskinleşmişti. Bu çatışma, kapitalist köleliğe karşı proletaryanın mücadelesinin nesnel temeliydi.

Burjuva Demokratik Devrimi, birinci grup sosyo-ekonomik çelişkileri çözümleyecek güçtedir; fakat üretim ilişkilerinin üretici güçlere tekabül etmesini sağlayamaz. Bu devrim, bir toplumsal çatışmayı çözümlerken, diğer toplumsal çatışmayı su üstüne çıkarıyor ve artırıyor. Burjuva demokratik devrimini sosyalist devrime dönüştürmenin, devrimi geliştirmenin kaçınılmazlığı buradan kaynaklanır.

Bu koşullarda, burjuva demokratik devriminin toplumsal rolü ve tarih içindeki yeri değişmektedir. Bu devrim, önceleri burjuvazinin iktidara gelişi yolunda atılmış ilk adımdı. Bu devrim döneminin ileri üretim ilişkilerinin taşıyıcısı olan burjuvazinin yönetimi altında gerçekleşmekte ve üretim ilişkileri ile üretici güçlerin niteliği

arasında bir uyum sağlamaktaydı.

Emperyalizm çağında demokratik burjuva devrimi, kararlı tek devrimci sınıf olan proletaryanın yönetimi altında gerçekleşmektedir. Bugün burjuva demokratik devriminin başlıca siyasal gücü haline gelmiş olan proletarya, emek ile sermaye arasındaki keskin toplumsal çatışmada, kapitalizme karşı sosyalizmin zaferi için verilen genel mücadelenin en önemli unsurudur.

1905-1907 Rus devrimi, emperyalizm çağındaki ilk demokratik burjuva devrimi idi. Lenin şöyle diyordu: "Rusya'da ekonomik gelişmenin nesnel koşulu ve proletaryanın, geniş kitlelerinin örgütlenme ve bilinçlenme derecesi işçi sınıfının ivedi ve tümüyle kurtuluşunu olanaksız kılmaktadır." Lenin, aynı zamanda, demokratik aşamada kalınmaması ve devrimin genişliğinin, burjuva demokratik görevlerin yerine

getirilmesiyle sınırlandırılması gerektiğini belirtiyordu: " Güncel devrimin tam zaferi, demokratik devrimin ~~je~~ sonuna ve sosyalist devrim için enerjik bir mücadelenin başlangıcına işaret edecektir."

Demek ki Lenin, emperyalizm koşullarında, demokratik burjuva devrimini ve sosyalist devrimi, tek bir devrim sürecinin iki aşaması olarak görüyordu. Dünyanın devrimci dönüşümünü, tek bir fiil olarak değil de, birçok aşamayı kateden bir süreç olarak değerlendiren bu anlayış, çağımızda devrimin ana teorik sorunlarının çözümü açısından muazzam bir yöntemsel değer taşır.

Bütün dünya, bugün devrimci eylemlerin sergilendiği bir tiyatrodur; dünya çapındaki tek devrimci sürecin bir takım yeni unsurları ve bileşkenleri ortaya çıkmaktadır. Ulusal demokratik devrimler bu duruma tekabül etmektedir. Dünya sosyalist sisteminin varlığı nedeniyle

ulusal demokratik devrimler, geçmişin burjuva demokratik devrimlerinden çok daha ileriye gidiyorlar: Sadece ulusal kurtuluşu değil, fakat aynı zamanda toplumsal kurtuluşu da hedef alıyorlar.

Lenin, şu satırları yazarken bu olguyu öngörmekteydi: "Dünya devriminin eli kulağındaki tayin edici savaşları sırasında, başlangıçta ulusal kurtuluşa yönelen dünya nüfusunun çoğunluğunun hareketi, kapitalizme ve emperyalizme karşı dönecek ve belki de düşündüğümüzden çok daha önemli bir devrimci rol oynayacaktır."

Burjuva ideologları, ulusal kurtuluş yoluna girmiş ülkeler için "özel" gelişme yolları ileri sürmektedirler. Amaçları, ulusal kurtuluş hareketlerini dünya sosyalist sisteminden, kapitalist ülkeler devrimci işçi ve demokratik hareketlerinden tecrit etmek, bu hareketleri kapitalist gelişme yoluna yöneltmektir. Öte yandan, Leninizmin

ulusal kurtuluş hareketleri ile sosyalist devrimler arasındaki -sosyalist devrimlerin rolü belirleyici olmak üzere- koparılamaz bağlara ilişkin savının yerine, toplumun devrimci dönüşümünde Üçüncü Dünya ülkelerinin özel yeri konusunda bir takım yargıları koyma eğilimi taşıyan milliyetçi anlayışta girişimlerle karşılaşmaktayız.

Demokratik devrimler, ancak diğer büyük devrimci akımlarla karşılıklı sıkı etkileşim içinde, günümüz toplumunun yüzyüze geldiği ana toplumsal sorunları çözümleyebilir. Bu devrimlerin önemi, emperyalizme, tekelci sermayeye, siyasal gericiliğe darbeler indirmesinden ve siyasal mücadelede deneyim kazanan kitleler için gelecekteki sınıf savaşlarının yolunu açmasından ileri gelir.

Sosyalist fikirlerin, Sovyetler Birliği'nde ve diğer sosyalist ülkelerde sosyalist toplumun kuruluşunun tarihsel deneyimlerinin saygın-

lığı, ulusal kurtuluş hareketlerine, demokratik hareketlere sosyalist ülkelerin yardımları ve uluslararası destek, uluslararası işçi hareketinin yardımı, devrim sürecinin yaygınlaşmasına, demokratik reformların sosyalizme yönelmesine katkıda bulunmaktadır.

Çağımız demokratik devrimleri, sosyalizm yolunda gitgide dünya devrim süreciyle bütünleşmektedir.

Proletaryanın hegemonyası

İşçi sınıfının yönetimi altında, demokratik devrimi sosyalist devrime dönüştürecek olan burjuva demokratik devriminde proletaryanın hegemonyası teorisi, Lenin tarafından derinlemesine ele alınmıştır.

Yeni tarihsel dönemin -emperyalizm döneminin- bir takım olgularının ve demokrasi için mücadelede farklı sınıfların siyasal rollerindeki bir takım değişmelerin tahlili, Lenin'i, Rusya'da işçi sınıfı-

nın , burjuva demokratik devrimini yönetebilecek güçte olduğu yargısına ulaştırmıştır. Herşeyden önce, toplumsal üretimdeki konumu nedeniyle proletarya, en ileri ve sonuna kadar devrimci olan tek devrimci sınıftır. İkincisi, proletaryanın, demokratik devrimin tam zaferinden nesnel olarak çıkarı vardır; çünkü, böylece bir takım özgürlükleri elde edebilir, örgütlerini güçlendirebilir, emekçi kitlelerin yönetiminde deneyim kazanabilir ve onları sosyalist devrime götürebilir. Lenin şöyle yazıyor: "Burjuva devrimi ne denli tam ve kararlı olursa. o denli başarılı olur ve proletaryanın burjuvaziye karşı sosyalizm mücadelesinin olanakları da o denli sağlam teminat altına alınmış olur." Ve nihayet üçüncüsü, proletarya, onu bağımsız bir devrimci güç haline getiren, yeni tip partiye, kendi devrimci Marksçı partisine sahiptir.

Fakat, proletaryanın mümkün hegemonyasının gerçek haline gelmesi için sağlam bir müttefike sahip olmak gerekir. Rusya'da bu müttefik köylüler idi. Öte yandan, son tahlilde Çarlıkla uzlaşmak üzere devrimin başına geçmeye yeltenen liberal ve monarşik burjuvaziyi tecrit etmek gerekmektedir.

Demokratik devrim sırasında hegemonya için mücadelede, işçi sınıfı, mücadelenin özgül proleter yöntemlerini hazırlamakta ve geniş halk kitlelerine bu yöntemleri öğretmektedir. Ekonomik talepler için grev, siyasal grev, iki tür grevin birleştirilmesi, siyasal gösteriler genel siyasal grev, silahlı ayaklanma, işte sınıf mücadelesinin bütün bu proleter yöntemleri, birinci Rus devriminde geniş bir şekilde uygulandı ve bu devrime proleter bir karakter kazandırdı.

İşçi sınıfının ilk Rus devrimine aktif bir şekilde katılması, devrimin daha sonraki aşamasında önemli bir rol oynayan sendikalar ve

Sovyetler gibi, proletaryanın ve halkın bütününün örgütlenme biçimlerine yol actı.

Leninizmin proletarya hegemonyası hakkındaki savı, toplumun devrimci dönüşümü için mücadelede işçi sınıfının yerini ve rolünü iyi kavramada istisnai bir önem taşır. Bu sav, devrimin demokratik aşamasında, toplumsal ve siyasal dönüşümlerde başlıca siyasal güç ve en aktif taraf olan proletaryanın rolünü tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır. Ayrıca ekonomik talepler için, ekonomik çıkarlar ve toplumun demokratikleştirilmesi için mücadelede işçi sınıfı ve partisi, iktidar için, toplumun sosyalist dönüşümü için mücadelenin ana hedeflerini hiçbir zaman gözden kaçırmaz.

Proletaryanın hegemonyası sorununa ilişkin Leninci yöntem, günümüz koşullarında, komünist ve işçi partileri tarafından en geniş

biçimde uygulanmış ve geliştirilmiştir.

1969 Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Konferansı tarafından kabul edilen Belgede şöyle deniyor: "...İşçi sınıfı, son zamanlardaki olayların da teyid ettiği gibi, devrim mücadelesinin, tüm anti-emperyalist demokratik hareketin başlıca itici gücünü oluşturmaktadır."

Tarihin gidişatı proletaryayı, toplumun yönetici siyasal gücü olarak toplumsal hayatın öncüsü durumuna getirmiştir. Günümüzde, demokratik hareketlerden sosyalist devrime geçişte başarının başlıca önkoşulu budur.
